

Tâğût'un Ordusunda Askerlik

– Polat Akyol · 03 Mayıs 2020

TÂĞÛT'UN ORDUSUNDA ASKERLİK

Mukaddime: Rahmân ve Rahîm olan Allâh'u Teâlâ'nın Adıyla...

Hamd, Allâh'a mahsustur. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfîret dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız. O'nun hidâyete erdirdiğini hiç kimse sapıramaz, sapırdığını ise hiç kimse hidâyete erdiremez. Şehâdet ederim ki, Allâh'tan başka ibâdete lâayık hiçbir ilâh yoktur. Ve yine şehâdet ederim ki, Muhammed aleyhisselâm O'nun kulu ve Rasûlü'dür...

Bundan sonra:

Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, Allâh'ın dinini yüceltmek, hakim kılmak gayesi dışında kurulmuş olan her ordu tâğût'i bir ordudur. Müslüman bir kimsenin yapması gereken tâğût'i rejimlere, yöneticilerine yardımcı ve destek olmamak, onları reddetmek ve onların eliyle, diliyle, malıyla savunuculuğunu yapan tüm kişi, kurum, kuruluş, ordu ve emniyet teşkilatlarından beri olmaktır. Tâğût'i ordularda askerlik yapanlar birçok alanda Allâh'a isyan etmiş ve İslâm dininden çıkmışlardır. Bunlardan bazıları şunlardır:

Allâh Subhânehu ve Teâlâ imanın sahih olmasının şartını tâğût'u inkara bağlamıştır. Kim tâğût'u inkar etmezse iman sözü, tâğût'u inkâr etmediği sürece geçerli olmayacaktır. Tâğût'ları eliyle, diliyle, malıyla, destekleyen savunucuları ve yandaşları olanlar ise Allâh Teâlâ'nın emretmiş olduğu tâğût'u inkârı yerine getirmemişlerdir. Ve böylece tâğût'a iman etmekle Allâh'ı inkar etmişlerdir.

Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Şüphesiz hak, bâtıldan iyice ayrılmıştır. Artık her kim tağutu red ederek, Allah'a iman ederse kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa sarılmıştır.” (Bakara, 2 /256)

Allâh Subhânehu ve Teâlâ tâğût'ların velilerinin yani dostlarının, destekçilerinin ve yardımcılarının kâfirler olduğunu beyan etmiştir. Buradan açıkça anlaşılmaktadır ki tâğût'i ordulara destek olanlar veya yardım edenler de onlar gibi kâfirdir.

Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmuştur:

“Allah, iman edenlerin velisi (dostu ve destekçisi)dir. Onları karanlıklardan nura çıkarır; kafirlerin velileri ise tağut'tur. Onları nurdan karanlıklara çıkarırlar. İşte onlar, ateşin halkıdır, onda süresiz kalacaklardır.” (Bakara, 2/257)

İnsanlar iman edenler ve inkâr edenler olmak üzere iki bayrağın altında, iki ayrı gruba ayrılmıştır. İman edenler, Allâh'ın sistemini gerçekleştirmek, nizamını yerleştirmek için savaşanlardır. İnkâr eden kâfirler ise, bugün de olduğu gibi Allâh'ın izin vermediği çeşitli değerleri ve ölçüleri koyup uygulamak, demokrasi gibi çeşitli nizamların bekâsı ve bayraklarını yüceltmek için savaşır.

Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“İman edenler Allâh yolunda savaşır; kâfirler ise tâğût yolunda savaşır. Öyleyse şeytanın dostlarıyla savaşın. Hiç şüphesiz, şeytanın hileli düzeni pek zayıftır.” (Nisâ, 4/76)

Kur-an'ı Kerim'deki tâğût örneklerinden biri de Firavun'dur. Firavun halkına zulüm ediyor, onları parça parça gruplara ayırıyor ve insanların sadece kendi otoritesine itaat etmesini istiyordu. Bu sebepten dolayı haddi aşarak tâğûtlaştı.

Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Doğrusu Firavun, o yerde büyüklendi ve yönetimini sürdürmek için halkını bir takım gruplara böldü. Onlardan bir grubu zayıf düşürerek oğullarını boğazlıyor, kızlarını da sağ bırakıyordu. Çünkü o bozgunculardan idi.” (Kasas, 28/4)

İşte bugün de asrın firavunları insanları ırk, sınıf, bölge, fikir ayrımı yaparak gruplara ayırmış ve insanları zayıf düşürmüştür. Bunun neticesinde insanları hayatlarının belirli dönemlerinde zorunlu askerlik adı altında toplamakta ve kendi çıkarlarına uygun olarak çalıştırmaktadır.

Başka bir ayette ise Rabbimiz Firavun ve askerlerinin hatalı olduğunu beyan etmiştir. Dikkat edilecek olursa Rabbimiz Firavun ve askerlerini birbirinden ayırmamış hatayı askerlere de nispet etmiştir.

Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Şüphesiz, Firavun, Haman ve askerleri hatalıydılar.” (Kasas, 28/8)

Ve Allâh Teâlâ Firavun ve ordusunu cezalandırma konusunda da birbirinden ayırmamıştır.

Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Biz de Firavun'u ve askerlerini tutup denize attık. İşte bak, o zalimlerin sonu nasıl oldu!” (Kasas, 28/40)

İşte Firavun kıssasındaki bu deliller, küfürde, zulümde ve fesat çıkarmada ortaklaşa hareket ettiklerinden dolayı; kâfirlerin ve mürtedlerin askerlerinin hükümlerinin, liderlerinin ve efendilerinin hükmüyle aynı olduğuna delalet etmektedir. Çünkü askerler tâğût'i rejimlerin, kâfir yöneticilerin otoritesini sağlamlaştırmasına sebep olmaktadır. Onlar küfürde, zulümde ve fesat çıkarmada onun yardımcıları ve destekçileridirler. Bundan dolayı da küfründe ve zulmünde ona ortak oldukları gibi helakında ve azabında da ona ortak olacaklardır. Onların hepsinin hükmü, kâfir olmalarıdır. İşte bu hükmün aynısı, bugünkü Allâh'ın şeriatını değiştiren yöneticiler ve askerleri içinde geçerlidir.

Eğer mü'minler kâfirlere itaat ederlerse onları dinlerinden gerisin geriye döndürürler. Onlar küfürde kendileri ile eşit olmaları için müslümanların kâfir olmalarını isterler. Bu nedenle Allâh Teâlâ onlara itaate ruhsat vermemiş ve kâfirlere itaat edenlerin ise İslâm dininden çıkacağını bildirilmiştir.

Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Ey iman edenler! Eğer kâfirlere itaat ederseniz, sizi (dininizden) gerisin geriye döndürürler de hüsrana uğrayanlar olarak geri dönersiniz. Halbuki dostunuz Allâh'tır. Ve O, yardımcılarının en hayırlısıdır.” (Âli İmrân, 3/149-150)

“Eğer onlara itaat ederseniz şüphesiz siz de müşrik olursunuz.” (En'âm, 6/121)

Bugün toplumda tâğût'a askerlik meselesinde insanların genelinin dünya menfaatlerinden mahrumiyet korkusu ile ikrahi öne sürmeleri geçersiz bir mazerettir. Kişinin oturduğu yerden askerlik yapmazsam şöyle olur, böyle olur gibi sözleri ikrah olarak ileri sürmesi kabul edilemez. Bu insanlar henüz olmamış bir şeyin, olabileceği korkusu ile kâfirleri dost edinmiştir. Bu insanların ikraha dahil ettiği, vuku bulmamış, tehdit mahiyetindeki vehimler Allâh'ın yanında özür değildir. Nitekim ayeti kerimede insanın kendisine zarar verecekleri vehmi ile kâfirlerden korkmasının özür olmadığı açıktır.

Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Kalplerinde hastalık bulunan kimseler ‘devrin aleyhimize dönmesinden korkuyoruz’ diyerek kâfirleri dost edindiğini görürsün.” (Mâide, 5/52)

Yine bir kısım insanlar günümüzde tâğût'a askerliğe gönüllü olarak gitmediğini ama bunun zorunlu olduğunu söyleyerek askere giderler ve kendilerini mazeretli ilan ederler. Oysa ki Allâh Azze ve Celle onların mazeretlerini iptal etmektedir. Zira Mekke'de müslümanlardan bazıları Rasûlullâh (sallallahu aleyhi ve sellem) ile beraber hicret etmeyip Mekke'de kaldılar. Bedir savaşında zorlanarak müslümanlara karşı savaşa çıkarıldılar. Onlar savaşmadı, sahabeye zarar vermedi fakat sahabe ok attı onlar da öldüler. Bu insanlar hakkında

Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmuştur:

“Melekler, kendilerini zulme mahkum edenlerin canlarını alırken onlara «Dünyadaki durumunuz neydi?» diye sorarlar. Onlar da «Ezilmiş zavallıydık» derler. Melekler onlara «Peki Allâh'ın toprağı göç etmenize yetecek kadar geniş değil miydi ki? derler. Bunların barınakları Cehennem olacaktır. Orası ne kötü bir varış yeridir.” (Nisâ, 4/97)

İbn Kesir (rahimehullah) şöyle demiştir: “Bedir savaşında müslümanların eline esir düşenler arasında Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'in amcası Abbas (radiyallahu anh) da vardı. Bunun üzerine Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) amcasına: ‘Kendin için, kardeşinin oğlu Akil bin Ebi Talib için, Nevfel bin Haris için ve müttefikin Haris oğullarından biri olan Utbe bin Cahdam için fıdye ver de kendini kurtar’ dedi. Bunun üzerine Abbas vermek istemedi ve şöyle dedi: ‘Ya Rasulullah, biz senin kıblene dönerek namaz kılmadık mı? Seninle aynı şehadeti getirmedik mi?’ O da: Ey Abbas, sizler mücadele ettiniz, kaybettiniz, dedi. Sonra da bu ayeti okudu ‘Allâh'ın yeryüzü geniş değil miydi?’ [1] (Tefsir'ul Kur'âni'l-Azim: 3/69)

İbn Hazım (rahimehullah) ise şöyle demiştir: “Eğer orada müslümanlara karşı savaşıyor ve yazı veya herhangi bir hizmet ile kafirlere yardımcı oluyorsa böyle bir kimse kafırdır. Eğer -müslümanların topluluğuna ve topraklarına katılmaya gücü yettiği halde- orada sadece dünyalık bir çıkar için duruyorsa yani onlar için adeta bir zımni konumundaya küfürden uzak olamayacaktır.” [2] (el-Muhalla) Kaçma imkânı olduğu halde kaçmayan ve kafirin küfre zorladığı kimseleri Allah Teala mazur görmemiştir. Dikkat edilirse bunlar müslümanlara karşı savaşmamıştır. Bir filde bulunmamışlardır. Buna rağmen Allah bu insanları özür sahibi saymamıştır. Demek ki insan hicret etme veya kaçma imkânı olduğu halde kaçmaz ve bu küfre zorlanırsa mazur değildir. Hicret etme imkânı bulamayan tüm imkânları kullanmasına rağmen isteği dışında yakalanan bir müslüman bu ordulara esir düşerse kaçma fırsatı bulduğu ilk ana kadar mazeretlidir.

Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Yalnız, çaresiz kalan, hiç bir çıkar yol bulamayan ezilmiş, erkekler, kadınlar ve çocuklar bu hükmün dışındadırlar. Böylelerini umulur ki, Allah affeder. Hiç şüphesiz Allah bağışlayıcıdır, affedicidir.” (Nisâ, 4/98-99)

“Kalbi imanla dolu olduğu halde ikrah altında olanlar müstesna kim imandan sonra Allah'ı inkâr eder ve küfre saparsa işte Allah'ın gazabı onların üzerindedir.” (Nahl, 16/106)

Bu kimse kurtulma fırsatı bulduğu ilk anda kaçmazsa bunların içinde durursa ikrah hali tamamen

ortadan kalkmış ve dünyası için ahiretini satmış demektir.

Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Bu, onların dünya hayatını sevip ahirete tercih etmelerinden ve Allah’ın kafirler topluluğunu asla doğru yola iletmeyeceğindendir.” (Nahl, 16/107)

Müslümanlara karşı kâfirlere yardımcı olmak, onlar için casusluk yapmak, müslümanların sırlarını onlara açmak küfür fillere aittir.

Hiz. Ali (radiyallahu anh) anlatıyor: Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), beni, Zübeyr’i ve Mikdad ibnu’l Esved’i görevlendirerek şu talimatı verdi: “Derhal yola çıkın! Tarif ettiğim yönde ilerleyeceksiniz ve bir bahçeye varacaksınız. Orada bir kadın bulacaksınız. Bu kadının yanında bir mektup var. O mektubu ondan alın!” Bizde hemen yola koyulduk ve atlarımızı dörtlüğe sürdük. Bize tarif edildiği gibi o bahçeye ulaştık ve kadını gördük. Kadına mektubu hemen bize vermesini söyledik. Kadın önce inkar etti ve: “Bende mektup falan yok!” dedi. Biz de onu tehdit ederek: “Ya mektubu verirsin ya da (aramak için) üstünü başını açarız” dedik. Bunun üzerine kadın mektubu saçlarının arasından çıkarıp bize verdi. Bizde mektubu Allah Rasulüne getirdik. Bu mektubu Hatib b. Ebu Belte’a Mekkeli müşrikelere yazmış ve Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)’in planladığı bazı eylemler hakkında bilgi vermişti. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Hatib’i çağırıp ona: “Ey Hatib, bu da neyin nesî?” diye çıkıştı. Hatib şöyle cevap verdi: “Ey Allah’ın Rasulü, benim durumumu araştırmadan acele ile hemen karar verme! Ben Kureyş kabilesine mensup birisi değilim, onlara sonradan katılan bir insanım. Fakat senin yanındaki bu muhacirlerin her birinin Mekke’de bulunan Kureyşlilerle akrabalık bağları vardır. Bu sayede hem ailelerini hem de mallarını koruyorlar. Bende Kureyş ile böyle bir akrabalık bağım bulunmadığı için orada bulunan ailemi korumalarını sağlamak üzere bir destek bulmalarını istedim. Ben asla küfre sapmadım, dinden dönmedim ve müslüman olduktan sonra kesinlikle küfre rıza göstermiş değilim.” Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem): “Hatib size doğruyu söyledi” buyurdu. Ömer (radiyallahu anh) ise iyice hiddetlendi ve: “Ey Allah’ın Rasulü, müsaade edin şu münafığın boynunu vurayım!” dedi. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: “Fakat O, Bedir savaşına katılmış biri, hem ne biliyorsun, belki de Allah Teala Bedir savaşına katılanların haline bakmış ve şöyle buyurmuştur: “Dilediğinizi yapın ben sizi bağışladım.” [3] (Müslim: 2494 ; Ebu Davud: 2650 ; Ahmed b. Hanbel: 1/80)

Hatib bin Ebi Belta’nın yaptığı fiil küfür fiiliydi. Ömer bin Hattab’ın Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)’in önünde söylemiş olduğu sözlerde Hatib’in yaptığının küfür olduğunu göstermektedir. Ancak Hatib, kendisine küfür hükmünün verilmesine mani olacak bir takım engellere ve özelliklere sahip olduğu için tekfir edilmedi.

Şeyh Abdurrahman bin Hasen (rahimehullah) şöyle demiştir: “Tevhidi bozan mes’elelerin en büyüğü üç tanedir... Bunlardan üçüncüsü: Müşriklere karşı dostluk göstermek, onlara meyletmek, onlara elle, dille veya malla yardımcı olmaktır.” [4] (el-Mevrid el-Adebu’z-Zulal: 237-238)

İbn Teymiyye (rahimehullah) kendi zamanında İslam düşmanlığı yapan kafir Tatarlar’a yardım edenler hakkında şöyle demiştir: “Asker emirlerinden veya bunlardan başka her kim tatarların safına geçerse işte o kimse tıpkı onların hükmünü alır. Onlar İslam şeriatından her ne kadar uzaklaşıp irtidat etmişlerse o kimse de aynen onlar gibi irtidat etmiştir. Sahabeler zamanında namaz kılan, oruç tutan ve Müslüman cemaate savaş açmayan bir topluluğa sırf zekat vermemeleri sebebiyle sahabeler mürted hükmü

vermişlerdir. Buna göre Allah Teala ve Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem)'in düşmanlarıyla beraber müslümanlara karşı çarpışan ve müslümanları öldüren kimselere nasıl davranırlardı acaba?" [5] (Mecmû'î-Fetâvâ: 28/530)

Ey Okuyucu! Artık sana düşen tâğût'un savunuculuğundan teberri etmenddir. Allâh'a, Rasulüne ve mü'minlere savaş açan günümüz kâfir yöneticilerine nasıl yardım edilebilir nasıl onların ordularında ve emniyet teşkilatlarında görev alınabilir!?

HÂTİME Hamd âlemlerin rabbi olan Allâh'a mahsustur. Salât ve selâm yaratılmışların en hayırlısı Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem'in, âlinin ve ashabının üzerine olsun.

Yardım ve başarı, izzet ve şeref Allâh'tandır.O, her şeyin en iyisini bilendir.Muvahhid Kullara Selâm Olsun.

KAYNAK :[1] (Tefsir'ul Kur'âni'l-Azim: 3/69)

[2] (el-Muhalla)

[3] (Müslim: 2494 ; Ebu Davud: 2650 ; Ahmed b. Hanbel: 1/80)

[4] (el-Mevrid el-Adebu'z-Zulal: 237-238)

[5] (Mecmû'î-Fetâvâ: 28/530)

TEVHÎD AKÎDESİ